

seXus

เซ็กส์ยูนีโรติก

เสกส์วันเดียว
One night Stand
(วันไนท์สแตนด)

seXus

นักเขียนอีโรติก

เรื่อง : **สุขสันต์ One night stand**

ผู้เขียน : **seXus**

จัดรูปเล่มและพิสูจน์อักษร : ควินส์อักษร

จัดทำ : ตุลาคม 2564

จำนวน : 64 หน้า

ราคาปก : 99 บาท

เว็บไซต์ : <https://www.facebook.com/isee4writer>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ห้ามนำ
ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือนิยายเล่มนี้ไปลอกเลียนแบบ แสกน
หนังสือ ทำการสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่บน
อินเทอร์เน็ตในรูปแบบต่าง ๆ และเครือข่ายต่าง ๆ นอกจากจะ
ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากทางเจ้าของสิทธิ์เท่านั้น

จากใจนักเขียน

“.... เธอใช้เงินซื้อเขามา เพื่อบำเรอความใคร่ !...”

สำหรับเรื่อง “สุขสันต์ *One night stand*” เป็นซีรีส์ชุด Fast Food Sex : ลำดับที่ 32 ซึ่งเป็นเรื่องราวของ ดารณ สวโสิดที่เฝ้ารอใครสักคนเดินเคียงข้าง เธอรอแล้ว รอเล่า จนกระทั่งกระจ่างแน่นแก่ใจว่า สิ่งที่เราอนั้นไม่มีอยู่จริง ดังนั้น เธอจึงใช้เงินซื้อเขามา ! เพื่อบำเรอความสุข !

ขอขอบคุณนักอ่านทุก ๆ ท่าน ที่ติดตามและเป็นกำลังใจให้กับนักเขียนตัวเล็ก ๆ คนนี้เสมอมา

รักผู้อ่านทุกท่าน

seXus

บทที่ 1

14 กุมภาพันธ์.....

วันวาเลนไทน์..... วันแห่งความรัก.....

วันที่ทั้งโลกสว่างไสวอบอวลไปด้วยกลิ่น
ความรัก.... ความหวานชื่นของคู่รัก.... เต็มไปด้วย
สีсэнอันงดงามราวกับฤดูใบไม้ผลิ

แต่....

ส | ุขสันต์ *One night stand*

“**ดาร์ณ**” ที่เกิดตรงกับวันนี้กลับรู้สึก
ว่าวันนี้ช่างแสนเศร้านัก.. ยิ่งร่วงเลยผ่านมานาน
เท่าไร ความเศร้าหมองยิ่งครอบคลุมจิตใจเธอมาก
เท่านั้น

ในวันที่ผู้คนฉลองความสุขให้กับวันแห่ง
ความรัก เธอเป็นเพียงคนเดียวที่สวมชุดเดรสสีดำ
เดินท่ามกลางผู้คนที่สวมชุดสีสวยเหล่านั้น

ดีมากแล้ว..... แต่ผู้คนยังคลาคล่ำเต็ม
ท้องถนน.... เธอเดินผ่านคู่รักที่กำลังโอบกอดกัน.....
จูบกัน.... จับมือเดินไปด้วยกัน.... ภาพเหล่านั้นล้วน
ปับรัดหัวใจคนไร้คู่อย่างเธอให้รู้สึกเจ็บปวดลึก ๆ
เหมือนกับมีเข็มเล่มหนึ่งที่ค่อย ๆ ทิ่มแทงเข้าไปใน
เนื้อหัวใจที่แสนบอบบาง.....

..... ไม่ถึงกับตาย.... แต่ทรมานทั้งเป็น...

ดาวณ... เหยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า แสงไฟ
ในเมืองหลวงบดบังแสงดาวจนเห็นเพียงแสงดาว
กะพริบวิบหรี่... มัวหมอง.... ดุจดั่งความเศร้าในใจ
เธอ

เธอเฝ้ารอใครสักคน.... เดินเคียงข้าง
รอแล้ว.... รอเล่า....
จนกระทั่งวันนี้ เมื่อเธออายุครบ 35 ปี
เธอจึงกระจ่างแน่แกใจว่า.... สิ่ง que เธอเฝ้า
รอนั้น.... ไม่มีอยู่จริง

ชีวิตในแต่ละวันที่ผ่านพ้น....
ทำงาน.... ทำงาน..... ทำงาน....
ชีวิตตัวคนเดียว..... มีเงินเก็บเต็มกระเป๋า
... แต่กลับไม่รู้ลึกเต็มอึ่มในใจ

นี่สินะ... ที่เขาเรียกว่า... “ความ อ้างว้าง”

ประสบการณ์ทั้ง 35 ปีที่ผ่านมา สอน
เธอให้รู้ความจริงข้อหนึ่งว่า

มีเงินมากมาย... ตายไปก็ไม่ได้อยู่ดี....

ดังนั้น ในวันเกิดปีนี้ ดารณจึงตัดสินใจใช้
เงินซื้อความสุขให้กับตนเอง เข้าห้องชุดในโรงแรม
หรู.... แล้วเข้าไปนั่งแช่ความเปลี่ยวเหงาในพับของ
โรงแรมแห่งนั้น

เธอสั่งค็อกเทล... ราคาที่แพงที่สุด...

“Ruby Rose”

เสียงหวานบอกแก็บาร์เทนเดอร์ หนุ่ม
หล่อ ขณะที่เธอทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้บาร์หน้า
เคาน์เตอร์ เธอเลือกที่จะนั่งตรงนี้แทนการนั่งที่โต๊ะ

เพื่อลดความเหงาในใจ เพราะอย่างน้อยก็มีบาร์เทน
เดอร์ยืนอยู่ตรงนี้ตลอดเวลา

“ครับ คุณผู้หญิง”

บาร์เทนเดอร์หนุ่มหล่อยิ้มออกมา เมื่อมี
คนสั่ง Ruby Rose ซึ่งเป็นค็อกเทลราคาหลักหมื่น ที่
น้อยคนนักจะสั่ง เขามองผู้หญิงที่ใส่ชุดสีดำในวันวา
เลนไทน์ผู้นั้นอย่างสนใจ

เจมส์ผสมค็อกเทล Ruby Rose อย่าง
ชำนาญ พร้อมกับลีลาชวนมอง สาวใหญ่ตรงหน้า
มองเขาอย่างเปิดเผย และเขาเองก็ไม่ใช่กระดูกากาย
เพราะชินกับสายตาโลมเลียของผู้หญิงที่ผ่านเข้ามา
ในชีวิต

เขาเป็นเด็กหนุ่มอายุยี่สิบปี บาร์เทนเด
อร์ประจำพับแห่งนี้ เขาทำงานพิเศษเพื่อส่งเสีย
ตนเองเรียนมหาวิทยาลัย ลำพังเงินเดือนของบาร์

เทนเดอร์ฝึกหัดไม่สามารถจ่ายค่าเทอมราคาเหี้ยม
แสนได้ เขาจึงรับงานบริการพิเศษ หรือที่รู้จักในนาม
ของ - ผู้ขายขายบริการ -

“Ruby Rose ที่มีส่วนผสมของน้ำดอก
กุหลาบ สำหรับคำคืนแห่งความรักครับ”

เจมส์วางแก้วก้านยาวทรงสูงบรรจุน้ำสี
ชมพูโอรสตรงหน้าสาวใหญ่ บนปากแก้วประดับด้วย
ดอกกุหลาบเล็ก ๆ สีแดง

ดาร์ธเหี้ยมตรึมฝืนปากยิ้มอย่างขมขื่น

“ความจริงแล้ว วันวาเลนไทน์ คือ วันแห่ง
ความตายอันน่าเศร้าของบุรุษผู้หนึ่งที่ไม่สมหวังแห่ง
ความรักต่างหาก ฉันไม่เข้าใจจริง ๆ ว่า ทำไมถึงไม่
ไว้อาลัยให้เขา แต่กลับเฉลิมฉลองกันอย่างมี
ความสุข”

สาวใหญ่คล้ายกับพูดออกมาเรื่อย ๆ
ไม่ได้เจาะจงว่าพูดกับเด็กหนุ่มตรงหน้าหรือไม่ แต่
สิ่งที่เธอเอ่ยออกมากลับทำให้เขารู้สึกสนใจเธอมาก
ขึ้น

“จริงหรือครับ ผมไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้
มาก่อน”

เจมส์ถามขณะที่เก็บอุปกรณ์ผสม
ค็อกเทลเข้าชั้น

“อยากฟังไหมล่ะ”

เสียงของสาวใหญ่คล้ายกับจะยั่วให้เขา
อยากรู้ แต่เธอกลับสอดนิ้วเข้าใต้แก้วคอกแก้วสีสว
จากนั้นก็ค่อยจรดมันเข้ากับริมฝีปากสีแดงสด ตัด
กับชุดสีดำ รวากับไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของตน

“ครับ หากไม่เป็นการรบกวนคุณผู้หญิง
มากเกินไป”

“เลิกเรียกฉันคุณผู้หญิงเถอะ รู้สึกแะ ๆ
ยังไงไม่รู้ ฉันชื่อดาร์ธ แล้วเธอจะชื่ออะไร”

ดาร์ธมองเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่วางตา เขา
เป็นผู้ชายผิวขาว สูง รูปร่างสมกับชายชาติตรี เธอ
ตั้งใจเลือกให้เด็กหนุ่มที่ตรงกับสเปกผู้ชายในฝันของ
เธอทุกอย่างเป็นคนขงค็อกเทลให้ เพราะวันนี้เป็นวัน
เกิดของเธอ เธอจะลองปล่อยตัวปล่อยใจทำตาม
ความรู้สึกของตนสักวันหนึ่ง

“เจมส์ ครับ พี่ดาร์ธ”
เด็กหนุ่มส่งยิ้มให้เธอ

สาวใหญ่ยิ้มตอบ เขาสนใจเรียกเธอว่าพี่
เพื่อลดความห่างเหินของพวกเขาทั้งคู่

ดาร์ณค่อย ๆ จิบน้ำสีสวยในแก้ว แล้ว
ค่อย ๆ เล่าตำนานวันแห่งความรัก ที่แท้จริงแล้ว
เป็นเพียงวันน่าเศร้าวันหนึ่ง

“...ในรัชสมัยของจักรพรรดิคลอดิอุสที่ 2
แห่งกรุงโรม กษัตริย์ที่มีใจคอโหดเหี้ยม พระองค์
เกลียดชังการสร้างครอบครัว เพราะเห็นว่าชายหนุ่ม
ที่มีครอบครัวจะทำให้การสู้รบเสื่อมถอย จึงสั่งห้าม
ไม่ให้มีการจัดงานแต่งงานกันในกรุงโรม.... แต่ห้าม
ความรักนั้น เป็นการห้ามความรู้สึกที่ยากที่สุดของ
มนุษย์.... เธอว่าจริงไหม”

“ครับ”

เจมส์ส่งเสียงตอบรับ เพื่อให้คนเลารู้สึก
ว่าเขาสนใจฟังที่เธอเล่า

“เซนต์วาเลนไทน์ นักบุญในเวลานั้น ไม่
อาจเห็นประชาชนทุกข์ใจจากสิ่งนี้ได้ เขาจึงลักลอบ
จัดพิธีแต่งงานให้กับคู่รักหลายคู่ จนกระทั่งตนเอง
ถูกจับขังคุก.... ดังที่หลาย ๆ คนกล่าวไว้..... รักไม่มี
กาลเวลา ไม่มีพรหมแดน ไร้ซึ่งฐานันดร.... เมื่อเกิดขึ้น
แล้ว จึงรู้ตนว่า มีรัก...”

แววตาของดาร์ธันคล้ายกับเลื่อนลอยไป
ยังสถานที่ลึกลับที่อยู่ไกลแสนไกล จากนั้นเสียง
หวานปนเศร้าของเธอก็เล่าต่อไปว่า “นักบุญวาเลน
ไทน์เองก็เช่นกัน ในระหว่างที่เขาเป็นนักโทษในห้อง
ขังนั้น เขากับลูกสาวของผู้คุมที่ชื่อ จูเลีย ได้ตกหลุม
รักกัน จนกระทั่ง ในวันที่เขาจะถูกประหารชีวิตนั้น
เขาได้ส่งจดหมายฉบับสุดท้ายถึงหญิงสาวคนรัก
พร้อมกับลงท้ายว่า -*From Your Valentine* - ”

เล่าจบ ดาร์ณก็ยกค็อกเทลขึ้นดื่มจน
พร่องลงถึงครึ่งแก้ว แอลกอฮอล์ฤทธิ์แรงทำให้เธอ
รู้สึกร้อนวูบวาบไปทั่วทั้งร่าง แต่กลับรู้สึกอารมณ์ดี
ขึ้นไม่น้อย

“From Your Valentine”
เจมส์ส่งจานผลไม้เล็ก ๆ ที่มีรสเปรี้ยว
ให้กับสาวใหญ่

“พี่ไม่ได้สั่งนี่”
แววตาของดาร์ณเริ่มหยาดเยิ้มด้วยฤทธิ์
ของแอลกอฮอล์ในเลือด

“ผมทำให้พี่เป็นพิเศษครับ”
เจมส์บอกอย่างเอาใจ

“ขอบใจ”

ดาร์ณส่งชิ้นผลไม้เข้าปาก เธอรู้ดีกว่ารส
เปรี้ยวของผลไม้ตัดกับรสขมร้อนของเหล้าได้ดี

“เพื่อเป็นการไว้อาลัยให้กับความรักของ
นักบุญวาเลนไทน์ พี่ดาร์ณจึงสวมชุดสีดำในวันนี้
หรือครับ”

เขาถามในสิ่งที่สงสัย

“ส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งไว้อาลัยให้กับชีวิต
ของตนเอง ทั้ง ๆ ที่วันนี้เป็นทั้งวันแห่งความรัก และ
เป็นทั้งวันเกิดของฉัน... แต่ฉันกลับถูกทิ้งให้อยู่คน
เดียวในวันนี้เสมอ”

พูดจบดาร์ณก็กระดกค็อกเทลขึ้นดื่มรวด
เดียวจนหมดแก้ว

“จ้ะ... พี่จะลองให้โอกาสผมสร้าง
ความสุขให้ในคืนวันเกิดดีไหม”

แววตาของเด็กหนุ่มลุ่มลึกอย่างสื่อ
ความหมาย

ดาร์ณสบตาเขาแล้วยิ้มออกมา
“สร้างความสุขเหรอ.... อย่างเช่นอะไร
ละ”

เธอถามหยั่งเชิง

“ผมเป็นนักบรรเลงบทเพลงแอปปีวันไนต์
สแตนดี่ได้ดีทีเดียว”

เจมส์ขยิบตาให้สาวใหญ่อย่างเจ้าเล่ห์

“ฮ่า ๆ เพลงอะไร ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน”
ดาร์ณแสวงหาเป็นไม่รู้ถึงการสื่อความนั้น

“เป็นบทเพลงแห่งความลับ ต้องบรรเลง
ในที่ลับตา พร้อมกับสัมผัสอย่างแนบแน่นด้วยร่าง
อันเปลือยเปล่า”

“ชักน่าสนใจแล้วสิ.... พี่ต้องจ่ายเท่าไร”
สาวใหญ่ส่งสายยั่วเข้าตอบกลับ เมื่อเด็ก
หนุ่มเปิดเผยตัวตนออกมาเช่นนั้นว่าต้องการบริการ
สิ่งใด เธอก็พร้อมที่จะเจรจาต่อรอง

“จ่ายเท่าที่พี่พอใจในการบริการ”
เจมส์ยิ้มกริ่ม เขาประเมินลูกค้าไม่เคย
พลาด และไม่เคยทำให้ลูกค้าผิดหวัง ดังนั้น เขา
มั่นใจแน่ ๆ ว่า สาวใหญ่กระเป๋านักคนนี่ต้องจ่าย
ให้เขาไม่ต่ำกว่าหมื่นแน่ ๆ

“ตกลง... เคลียร์บิลเลยแล้วกันนะ”

ดารัณหยิบเงินปึกหนึ่งออกมาจาก
กระเป๋าวางลงข้างแก้ว จากนั้น ก็หย่อนคีย์การ์ด
ห้องพักลงในแก้วค็อกเทล

“แล้วตามมาล่ะ”

สาวใหญ่ลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินออกไป

เจมส์มองตามร่างสวยด้วยสายตาวาววับ
รืบนำเงินค่าค็อกเทลส่งให้แคชเชียร์ หยิบเอาคีย์
การ์ดห้องของสาวใหญ่ แล้ววิ่งตามเธอไปทันที

